
Marsall László

KUCOROGNOM DÍVÁNY ÖLÉBEN

Jó pár hete kimúlt kedvem
fehér lapon verekednem,
betörni szárnyas lovat,
Pegáz csontját összetörni,
nyergéből a földre dőlni,
volna kedvem heverészni,
lesni cirmos vadnyulat.

De legyen ott óriás dívány,
bármilyen öreg rongyos hitvány,
ölében kucorognom,
legyen tálnyi szilva körte,
számba hulljon ne a földre,
meg egy üveg Szürkebarát,
öblögetni a torkom.

Országházás hites varjak,
nehogy bármelyükbe marjak,
fölöttem jó magasan
károljanak pizsamában,
megférnék én a gatyámban,
volna kedvem szunyókálni,
napon süttetni hasam.

A távolban autómorgás
jelezni a sürgés-forgást,
gyújtánám a mécsesem,
ma csak ilyen kis-kozmikus
heverészős idillikus
pilácsóskás estre vágyom,
csak lenni tökélyesen.

REGGEL A MACSKAKIRÁLYAL

A hetyke macska talpa nyomát falon
figyelni reggel, nézni meredt szemmel
oly éberem mint héja volnál
reggeli étkedet, őt a cirmost,

s felfalni bármi másnemű életet
méltóbb-e mint a kecske-fi agg bakok
gyerek-lesése fűzbokorból
ütnei le szűrni a kis palántát?

Egyél kukából friss ürüléket bár,
így vagyok én is, macskakirály manap,
ha ütne seprű, csőr ha verne,
rangom enyém, papus!

ŐS-ÖREG NYELVEM

Gyerekkorom szerkesztett nyelvén: „Agai-aa-o-ti”
virágzó fát jelentett. „Agai” – esthajnalcsillag,
„aa-o” – fa, „ti” – gyermek, „aa” – eső, folyó, zokogás.
Szavak egymásutánja – ennyi a grammatika.
Magán Titkot adott a nyelvem és „én”-„ti” a gyermeknek,
„ugurdim Agai-aa-o-ti” meztelenül fölmásztam
a kertben a virágzó cseresznyefára, s voltam
egyszerre az aki, s a Termékenységnek égi istene is,
virágzás, eső, zokogás is, visszazúdult rám-ránk
jeltárgya nyelvemnek valamennyi s e Titok íze
máig a számban – nem vala akkor *paradiso perdotto*.